

andet ordentligt. Men det betyder jo ikke, at man ikke er velinformeret. Det betyder ikke, at man ikke orienterer og giver besked til de embedsmænd, man sender i stedet for, om, hvordan tingene skal forløbe. Men jeg har taget kritikken til efterretning. Det har statsministeren, som alle ved, jo også gjort.

Og så har jeg gjort det, at jeg på et møde med min svenske samarbejdskollega Berit Andnor – de har jo formandskabet – for ganske få dage siden, det er 14 dage siden helt præcist, har rejst spørgsmålet: Kunne vi lave nogle af disse møder på en mere effektiv måde, så de måske ikke tager 2 dage, hver gang vi er sammen, men vi kunne måske bruge 1 dag i stedet for og dermed opnå en større deltagelse for alle sider?

Så skal jeg da endelig sige, at jeg har, som statsministeren også orienterede om, givet mine kolleger i regeringen et brev, hvor jeg har præciseret det forhold, som flere har peget på, at naturligvis er det vores hensigt at være mere aktive, hvis man ikke synes, vi har været det tilstrækkeligt.

Af andre spørgsmål, der er rejst, har hr. Kristen Touborg rejst et spørgsmål om Vestnorden, om en rute fra Færøerne over Reykjavik til Nuuk. Det er rigtigt, at det er Grønlandsfly, der skulle beflyve en sådan strækning. Jeg har ikke mandat til at give et privat selskab besked om, hvordan de skal drive deres virksomhed. Det er bestemt heller ikke i overensstemmelse med regeringens politik, men jeg vil godt give det tilsagn, at jeg vil undersøge muligheden sammen med mine kolleger for, om vi kunne bidrage til at lave en markedsanalyse for at se behovet og dermed måske hjælpe processen en lille smule på vej. Det synes jeg kunne være en løsning, som jeg gerne vil give tilsagn om.

Fru Elisabeth Arnold byder jeg velkommen tilbage. Vi har jo haft fornøjelsen sammen for, ja, man skulle ikke tro det, men mange år siden, og jeg glæder mig meget til svarene. Jeg kendte godt den indstilling, som fru Elisabeth Arnold gav udtryk for. Jeg havde den også selv, da jeg var medlem af rådet fra 1984 til 1990, at man syntes, at der var meget tomgang. Men jeg må sige til Nordisk Råds meget store anerkendelse, at der er sket en betragtelig effektivisering, som jeg tror fru Elisabeth Arnold vil give mig og alle de andre deltagere i Nordisk Råd ret i, at det går hastigt den rigtige vej. Før i tiden havde vi jo møde en hel uge, kan jeg huske, og så havde vi møde 2 gange 3 dage resten af året. Nu er det

langt mere effektivt og rationelt, og det fortjener alle til ære, og det fungerer ganske godt.

Jeg vil takke for debatten. Jeg skulle måske sige til fru Line Barfod om kulturområdet, at Bjørkstrandrapporten om forskningen jo bliver behandlet på sessionen, og jeg er blevet gjort opmærksom på, at kulturministrene tager hele den nordiske kulturpolitik op i den kommende sæson for at se på: Kan vi lave forbedringer? Kan vi lave fornyelse? Kan vi gøre det bedre? Jeg synes, det er glimrende, at de har tilkendegivet, at de vil se på det.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Tak til ministeren for svaret.

Jeg er enig med ministeren i, at Poul Schlüter har været et meget rigtigt valg, og jeg vil gerne deltage i rosen af Poul Schlüters arbejde. Allerede fra starten gav vi i den danske delegation, ja, faktisk i det samlede Nordisk Råd, i den arbejdsgruppe, som jeg har fornøjelsen af at være formand for, i forhold til nedbrydelse af grænsehindringerne Poul Schlüter det klare tilsagn, at vi gerne ville være i alliance for at lægge maksimalt pres både på ministrene og på embedsmændene. Alle ved, at det der med at få systemerne til at flytte sig i ministerierne måske ikke er den bedste måde at gøre tingene på, hvis der ikke er nogen, der følger op og lægger presset.

Derfor har Poul Schlüters pres været utrolig nyttigt. Han er mødt op i embedsmandskomiteerne og har på sin underfundige måde stillet spørgsmålene rigtigt. Det tror jeg har været nyttigt, og jeg håber, at han får mulighed for at arbejde et stykke tid endnu. Jeg ved, der er lavet en lille forlængelse af hans periode.

Kl. 15.40

Når nogle af os, deriblandt jeg selv, har gjort ret meget ud af ministrenes manglende deltagelse, har det kun det formål meget indtrængende at opfordre regeringen til at finde ud af, hvordan man løser det problem. Vi er nogle stykker, der tror på, at det nordiske samarbejde har så stor en betydning for vores egne muligheder, vores egen udvikling, at det ikke bør blive et stedbarn.

Men der har jo bredt sig en undren i de øvrige nordiske lande over, hvad der sker i Danmark. Det er ikke kun tomme stole, som skulle være besat af ministre, der er problemet. Det er jo også oplevelsen af, at Danmark på flere og flere områder i nordisk sammenhæng er bagstræb, ikke vil være med, bakker ud af det nordiske, er dem, der tager forbehold.